

Fraenkel, at jeg hørte altid med Interesse paa hans Bemærkninger, fordi han saa Tingene med langt Sigt. Og det var fuldkommen rigtigt, der kunde komme den Tid, hvor det vilde blive nødvendigt — det var det Tidspunkt, hvor Blokaden maaske afspærrede Danmark, da vilde det maaske blive nødvendigt at gaa ind i saadanne Ordninger.

Derfor er det ikke med stor Glæde og Tilfredsstillelse, at jeg er gaaet ind deri, tværtimod, jeg holdt igen, da Kravene rejstes derom, og gik først ind i det, da den tunge Nødvendighed tvang os alle ind deri, og hele den høje Rigsdag deltog i Opfattelsen af Nødvendigheden deraf. Derfor klæder det højst ilde for en Mand som den nuværende Landbrugsminister at komme og fortælle, at det var en usund og farlig Politik, vi førte den Gang. Jeg gad vide, hvorledes Landet havde set ud, hvis der ikke havde været en Rigsdag, som enstemmigt havde vedtaget disse store Kornlove og de øvrige Ernæringslove. Jeg gad vide, hvorledes Landet havde set ud, hvis der ikke havde været tilstrækkelig Styrke til at gennemføre hele denne Politik.

Men med hvilken Myndighed fremsætter saa den højtærede Landbrugsminister disse Udtalelser om en farlig og usund Understøttelsespolitik? Har den højtærede Landbrugsminister da glemt, at det eneste Bidrag, han foruden sin professionelle Opposition i Krigstiden ydede til hele dette Spørgsmaals Løsning, var det reneste Understøttelsesforslag, som nogen Sinde har været fremsat offentlig. Den højtærede Minister, som allerede den Gang havde den Opfattelse, at han var i Stand til alene, uden at forhandle med nogen eller uden at raadspørge nogen, at angive, hvad der var rigtigt, havde udkastet en Plan, og nogle af hans politiske Omgangsfæller i Odense syntes, det var rigtigt at høre denne Plan, og derfor blev der arrangeret et Møde i Rigsdagen, hvor daværende Forstander for Dalum Landbrugsskole blev opfordret til at komme til Stede og holde Foredrag. Jeg antager, den højtærede Landbrugsminister erindrer dette Foredrags Afholdelse og den Diskussion, der førtes derefter, og hvilket Resultat den fik, og med hvilke Følelser den højtærede Landbrugsminister derefter rejste tilbage fra Rigsdagen til Dalum Landbrugsskole. Jeg tror ikke, det er noget, man glemmer saa let. Jeg bad, for at der skulde være Klarhed over det, den nuværende Landbrugsminister, daværende Forstander Madsen-Mygdal skrive ned, hvad han havde foreslaaet. Han

gav mig saa en skriftlig Fremstilling af sin Plan, som derved fik Lejlighed til at blive underkastet Behandling i den overordentlige Kommission og senere har været Genstand for Forhandling her paa Rigsdagen. Den højtærede Minister foreslog, at alle Maksimapriser skulde ophæves, og at følgende Prisniveauet skulde bestemmes ganske ved Krigskonjunkturerens Gang, og saa gaar hans Plan ud paa, at der tilvejebringes en ekstraordinær Dyrtidshjælp for Vinteren 1915—16 til de Familieforsørgere, som ikke driver selvstændig Virksomhed, og som ikke har fast Ansættelse, og Dyrtidshjælpen ydes kun i de Tilfælde, hvor Maanedssindtægten er under et nærmere fastsat Lavmaal, og det ydede Beløb sættes i Forhold til Indtægten og Børneantallet, saaledes at Hjælpen blev des større, jo mindre Indtægten og jo større Børneantallet var. Dette Forslag blev derefter taget til Behandling i Kommissionen, hvor samtlige Medlemmer af alle Partier med Undtagelse af P. Th. Nielsen, hvis Udtalelse jeg senere skal nævne, vendte sig paa det skarpeste mod hele den fuldkommen dilettantiske Plan og sagde til sidst efter at have kritiseret den sønder og sammen: „Vilde det være ønskeligt, at man greb til at indføre et System af direkte Pengehjælp i en saadan Udstrækning, at det vilde komme til at omfatte omtrent Halvdelen af Landets Befolkning? Denne Hjælp vil i sit Væsen ikke kunne undgaa at faa Karakteren af Fattigunderstøttelse, om end uden dennes retlige Følger, og det kan ikke være andet, end at Virkningerne af saa udstrakt offentlig Forsørgelse i mange Henseender vil blive saare betænkelige. Ogsaa fra dette Synspunkt kan der rejses stærke Indvendinger mod Tanken i det foreliggende Forslag.“ Se, de, der kritiserede dette, var alle Medlemmer af Kommissionen, ligegyldig hvilket politisk Parti de tilhørte, der var udprægede Højremænd, Konservative, der var de Konservatives Fører den Gang, Alexander Foss, der var Folk, der havde Tilslutning til Venstre, der var Radikale og Socialdemokrater og Folk udenfor Partierne, der var Professor Birck, overhovedet alle deltog i Fordømmelsen af dette Forslag, idet de karakteriserede det som det, det virkelig var, det reneste Understøttelsesforslag. Mindretallet P. Th. Nielsen siger blot følgende, at han kan slutte sig til den af Flertallet indenfor Landbrugsraadet fremsatte Udtalelse, at den i Madsen-Mygdals Forslag nedlagte Grundtanke vilde være bedre end det nuværende System med Maksimaltakster. Men da man senere bad Landbrugs-